

die in onze dagen zoo veel gelegenheid geeft het Evangelie te verbreiden, en die ook dezen tak van dien arbeid zoo heerlijk doet bloeien?

In *gunst bij God en menschen*. Gode zij dank, dat mogen wij zeggen, al is het dat menige zucht vaak geslaakt werd, menige opoffering bijkans te zwaar viel, menig vurig gebed om hulp en bijstand is opgestegen.

Want — ook teleurstellingen heeft deze arbeid ons gebracht, *vele* teleurstellingen. Dit verwondert ons niet, het was zelfs onze verwachting, maar toch — als ze dáár zijn, o, hoe komen wij dan vaak te kort in geloof, hoe schijnt ons de kracht voor den tegenspoed te ontbreken! Maar de Heere God weet wat goed voor ons is, en wij danken Hem óók voor den tegenspoed. Want die heeft ons van verkeerde dingen teruggehouden; die heeft ons tot Hem uitgedreven, waar wij anders misschien Hem zouden vergeten hebben; die heeft ons geleerd Hem steeds om wijsheid en licht te vragen.

En is het nu te veel van onze lezers *gevergd*, zoo wij hun verzoeken niet alleen *met* ons te *danken*, maar ook *voor* ons te *bidden*? Wij erkennen het gaarne, dat onze arbeid in de vorige jaren niet volmaakt was. Wij struikelen *allen* in vele; en wij zullen de eersten zijn om te erkennen, dat wel eens woorden in ons Blad voorkwamen, en wel eens uitdrukkingen gebezigd zijn, die beter anders hadden kunnen gezegd worden; dat wel eens een artikel geplaatst is, dat beter achterwege ware gebleven; maar juist omdat wij ons bewust zijn, hoe licht wij falen kunnen, en omdat het groote gewicht van alleen *goede* lectuur te geven, ons zwaar op het hart weegt, daar het geschreven woord blijft, waar het gesprokene spoedig vergaat; . . . . juist dáárom vragen wij onzen geloovigen lezers met aandrang: *bidt voor ons!* Vraagt met ons den Heere God om alle schrijvers te bewerken door zijnen Heiligen Geest, opdat zij zulke onderwerpen kiezen, en zóó schrijven, dat nut en zegen kunnen worden verspreid en daardoor de naam des Heeren worde groot gemaakt.

En hiermede wenschen wij al onzen lezers en lezeressen heil! Onze oude lezers drukken wij in vertrouwen de hand om opnieuw een jaar samen te wandelen. Onze nieuwe lezers groeten wij hartelijk. Zij zien reeds in dit eerste nummer, wat ons doel en streven is. Wij hopen en vertrouwen, dat zij met aangenaamheid met „Timotheüs” zullen kennis maken en hij hun vertrouwde vriend mag worden, naar wiens wijze lessen zij gaarne luisteren, en wiens vermaningen zij niet in den wind slaan. De Heere, onze God behoede onzen uitgang en onzen ingang. Hij geve ons *vrede* te allen tijde, op allerlei wijze! . . .

REDACTEUR EN UITGEVER.

NAAMDICHT.

Timotheüs, gij hebt een rijken zegen
In menig huis, aan veler hart gebracht.
Moog' God het goede zaad, gestrooid op uwe wegen,
Op zijnen tijd ontkiemen doen met kracht,
Tot lof en prijs van Hem, van Wien g'uw heil verwacht.
Hij schenke u, kan het zijn, een lang voorspoedig leven,
En nieuwe, frissche kracht in 't zesde levensjaar.
Uw arbeid moge opnieuw u veel voldoening geven, —
Spreek tot het „jong geslacht” wat goed is, schoon en waar!

A. J. v. W.

Waarom Verstoeten?

Een verhaal uit het leven

DOOR

WILH^a. RIEM-VIS.

HOOFDSTUK I.

Mimieke en haar omgeving.

Mimieke had volstrekt geen lief gezichtje. Zelden zag men er een lachje op verschijnen; en zelfs wannéér dit gebeurde, dan nog keek zij niet vroolijk en evenmin vriendelijk. Het was als een winterzonnetje te midden van grauwe wolken; een lichtstraaltje, dat even een somber, duister vertrekje kwam verlichten, om terstond weer te verdwijnen. Toch was Mimieke een lief kind, en inderdaad veel vriendelijker dan haar dartele, levenslustige broertjes, die het groote huis, waar zij woonden, gedurig van hun schaterend gelach deden weergalmen.

Het groote huis? Waren hun ouders dan zoo rijk? Neen, rijk waren zij niet, al konden zij evenmin arm genoemd worden. Toch bewoonden zij een groot huis, het kasteel Westhof, in het noorden van België gelegen; maar het bood slechts gedeeltelijk voor hen huisvesting aan, want hun vader was er niet de bezitter, maar de bewaarder van. Door den eigenaar, graaf Lentz, die meestal in het buitenland vertoefde, was hij aangesteld om over de geheele bezitting te waken, en het opzicht te houden over de bedienden, die er de noodige werkzaamheden te verrichten hadden. Hij genoot hiervoor een flink traktement, zoodat hij er met zijn vrouw en drie kinderen ruimschoots van bestaan kon. Toch meende hij reden te hebben om zich te beklagen. Hij was namelijk van hooge afkomst. Zijn moeder was de dochter van een baron, die echter zijn geld verkwist en haar niets nagelaten had; en zijn vader, hoewel niet tot den adelstand behorende, had een zóó aanzienlijke betrekking bekleed, dat hij geacht werd tot de grootsten van het land te behooren. Doch zijn ouders waren gestorven, zes maanden na elkander, toen hij nog pas veertien jaren telde; en daar de nadatenschap nauwelijks groot genoeg was om hem en zijne zusters tegen gebrek te vrijwaren, had hij zijne studiën moeten staken, om naar een betrekking uit te zien. Lang evenwel had hij het nergens kunnen uithouden, want hij droeg de borst te hoog, en liet zich, bij zijn weinige kennis, te veel op zijn voorname afkomst voorstaan. Beleefd en voorkomend te wezen, daartoe achtte hij zich, als kleinzoon van een baron, niet verplicht, en op hoogen toon aan anderen iets te bevelen, dat stond hem veel beter aan, dan zelf te doen, wat hem gelast werd. Dit was dan ook de reden, waarom hij de betrekking had aanvaard, hem door graaf Lentz, een gewezen vriend zijns vaders, aangeboden. Maar juist omdat deze een vriend zijns vaders was geweest, meende hij heel wat stof te hebben, om zich te beklagen. Was deze niet eigenaar van het schoone kasteel, waarvan hij slechts enkele kamers mocht bewonen? Had deze niet geld genoeg, om naar vreemde landen te reizen en een gemakkelijk leven te leiden, zonder dat hij aan iemand rekenschap behoeft te geven van zijn doen of laten? „En ik,” zoo dacht Mimieke's vader, „ik ben niets minder dan hij, en toch moet ik van den morgen tot den avond voor hem werken, zonder dat ik ooit een uitstapje kan gaan doen, veel minder nog mij baden kan in weelde en overvloed, zooals hij! Mij dunkt, als er een God was, die alle dingen bestuurt, dan zou Hij zoo iets niet toegelaten hebben.”

Een dwaze redeneering, niet waar? Maar gij moet weten, dat v. Heerden — zoo heette hij — nooit bekend gemaakt was met den inhoud des Bijbels, waaruit wij leeren, dat de God, die alle dingen bestuurt, Zijn eigen veelgeliefden Zoon heeft overgegeven aan armoede en schande, om velen rijk te

maken; rijk, niet met de goederen dezer aarde, maar met schatten, die in de hemelen bewaard worden voor degenen, die er deel aan krijgen. Hij wist niet, dat er geschreven staat: „Wat baat het een mensch, zoo hij de geheele wereld gewint en lijdt schade aan zijne ziel.“ Hij dacht slechts aan schade voor dit korte, tijdelijke leven; en hoe het eenmaal gaan zou met zijn onsterfelijke ziel, — daarmede had hij zich nog nooit bezig gehouden.

Het valt dus licht te begrijpen, dat hij ook zijn kinderen liet opgroeien, als waren zij gelijk aan de beesten, die vergaan. (Ps. 49 : 13.) Dit wil nu niet zeggen, dat hij hun geen zorgvuldige, fatsoenlijke opvoeding gaf; integendeel, hij was er zeer op gesteld, dat zij niet alleen goed gevoed en gekleed, maar ook goed gevormd werden. Zij moesten netjes leeren spreken, beschaafde manieren aannemen en zich, wat het uitwendige betrof, in alles onderscheiden van andere kinderen, die slechts van gewone burgerafkomst waren; doch, evenals de dieren, leefden zij voort, alsof er geen God was, aan Wien zij eenmaal rekenschap zouden moeten geven van al hetgeen zij hier op aarde zouden hebben gezegd en gedaan. En toch, hoewel er niemand was, die er hen aan herinnerde, kwam er een tijd, dat onze Mimieke aan dien God begon te denken. „Vroeg gestorven, vroeg bij God,“ zoo las zij eens op een kleine grafombe, en daarna werd haar ernstig gezichtje nog ernstiger, en meer dan ooit werd haar, zoowel door haar moeder, als door haar broertjes toegevoegd, dat zij een echte druilloor, een vervelend schepseltje was.

„Non moet ze worden,“ zoo sprak spottend op zekeren dag haar tienjarig broertje Leopold, „daar heeft ze juist een goed gezicht voor.“

„O ja,“ zei Frans, die twee jaren meer telde, „beter kon ze niet doen, want ik heb nog nooit een non zien lachen; met een heel ernstig gezicht kijken zij altoos recht voor zich uit, precies als Mimie. — Wacht,“ vervolgde hij eensklaps, terwijl zijn gultige oogen begonnen te schitteren van pret, „wacht, wij moeten eens een heerlijke grap met haar hebben!“ En Leopold met zich mee trekkend, fluisterde hij hem toe: „Wij zullen Santje's zwarte kap gaan halen en moeders ronden, zwarten mantel, dan kunnen wij vast eens zien, hoe een nonnenpakje haar staan zou.“

„Ja, goed,“ zei Leopold, „maar dan moet zij ook nog een kerkboek in de hand hebben, en een witte muts op het hoofd onder de kap. In Santje's kamertje kunnen wij die dingen vinden, zij heeft daar juist een mand met strijkgood naar boven gebracht, en ik heb gezien, dat er een stijve, geplooide muts bij was, bijna precies eender als de nonnen dragen onder haar kap.“

Onder schaterend gelach begaven de jongens zich nu naar het kamertje van de oude dienstbode, die juist de trap afkwam en hen, hoofdschuddend over hunne dartelheid, voorbij liep.

Intusschen had Mimieke de woonkamer verlaten om zich naar de keuken te begeven, waar zij met Santje, die altoos heel vriendelijk voor haar was, een praatje wilde houden.

„Zoo, kind,“ sprak deze, toen zij haar in 't oog kreeg, „kom je weer troost zoeken bij je pleegmoeder? Dat is goed, hoor! Santje zal je niet plagen of uitlachen, dat weet je wel, hè? Maar wat scheelt er aan? Hebben de jongens het weer al te bont gemaakt? Die bengels kunnen nooit hun zusje met rust laten! 't Is schande! Wat is er gebeurd, Mimieke?“

Terwijl de spraakzame dienstbode zoo voortpraatte, en inmiddels heen en weer dribbelde om haar werkzaamheden te verrichten, keek Mimieke haar slechts aan, zonder dat de uitdrukking van haar bleek gezichtje in 't minst veranderde. Stilletjes liet zij de oude vrouw uitpraten, en toen deze eindelijk ophield, sprak zij zacht: „Er is niets gebeurd, Santje, maar . . . maar . . .“

„Nu, wat maar! je bent toch voor Santje niet bang, wel?“

„Nee,“ sprak het kind, terwijl haar oog even schitterde,

„maar . . . ik wou zoo graag weten, waarom een non nooit lacht.“

„Maar, kind, waar praat je nu toch weer over!“ riep Santje uit in de grootste verbazing. „Wat hebt ge toch vreemde invallen! — Hoe komt je dat nu weer in 't hoofd!“

„Leopold zei, dat ik maar non moest worden, omdat een non nooit lacht,“ hernam het meisje eenvoudig.

„Och, wat! Leopold praat altoos onzin! Een non nooit

lachen! Neen, niet op straat, zooals andere menschen, dat spreekt vanzelf! — En hij zei, dat je ook non moest worden?“

„Ja, Santje; maar waarom lacht een non nooit op straat?“

„Wel, kind, een non is een heilige vrouw, weet je; iedereen moet dat kunnen zien.“

„Ik weet niet goed wat heilig beteekent.“

„Wat heilig beteekent? Wel heb ik van mijn leven! Een mensch komt nooit met je uitgepraat. Heilig is iemand, die altoos aan hemelsche dingen denkt; menschen, zooals ik en een ander, hebben daar geen tijd voor. Maar — de lieve God zal Santje toch ook wel genadig wezen.“

Deze laatste woorden sprak de oude dienstbode meer tot zichzelf dan tot het kind, maar Mimieke had ze toch verstaan. Nadenkend keek zij een poosje voor zich heen.

„Santje,“ hernam zij toen, „zou je graag bij God willen wezen?“

„Alweer zoo'n wonderlijke vraag!“ riep Santje uit, niet zonder een zweem van ongeduld, „wat mij betreft, ik kan nu juist niet zeggen, dat ik er naar verlang, maar ik ben ook geen heilige.“

„Kan een kind ook wel een heilige wezen, Santje?“

„Dan wou jij er zeker ook een gaan worden, hè?“ was nu de lachende wedervraag, „nu, ik geloof wezenlijk, dat je er wel aanleg toe hebt.“

Weer dacht Mimieke een poosje na.

„Santje,“ zoo begon zij toen opnieuw, „als een kind gestorven is, gaat het dan naar God?“

„Waarom vraag je dat nu, klein ding?“ riep Santje uit met een zweem van ongerustheid op het goedig, gerimpeld gelaat, „je bent toch niet ongesteld, dat je aan sterven gaat denken?“

„Worden kinderen dan altoos eerst ziek, als ze gaan sterven, Santje?“

„Altoos niet, maar toch meestal.“

„Ik zou heel graag willen weten, of het prettig is, om bij God te wezen,“ hernam Mimieke, nadat zij een poos, schijnbaar onverschillig, voor zich heen had zitten kijken.

„En waarom zou je dat graag willen weten?“ Deze vraag van Santje ging gepaard met een blik vol bezorgdheid op haar kleine beschermeling, die er wel naar uitzag, alsof zij niet lang op aarde zou vertoeven. Haar gezichtje was zoo smal en zoo bleek, haar oogopslag was zoo mat, zoo moe; en, ofschoon zij reeds acht jaren telde, geleek zij niet ouder dan zes, zoo klein en tener was haar gestalte.

„Waarom?“ vroeg zij een beetje verbaasd, „wel, anders zou ik liever niet willen sterven.“

„Maar kind, je moet ook niet sterven! Waar denk je toch aan! Je moet groot worden en trouwen, en dan komt Santje bij je dienen; of, neen, . . . dat zou niet gaan, want ik ben nu de zestig al gepasseerd, en het werken begint mij al wat moeielijk te vallen!“

Deze laatste verklaring werd gevolgd door een diepen zucht, en gedurende eenige oogenblikken heerschte er stilte in het groote, vierkante vertrek, dat meer op een kamer dan op een keuken geleek, zoo netjes en gezellig zag het er uit.

(Wordt vervolgd.)

V A R I A.

Let op uw teekens!

De volgende zin: „Toen kwam Lord Palmerston binnen; op zijn hoofd een witten hoed; aan zijne voeten groote, maar zeer glimmend gepoetste laarzen; op zijn gefronst voorhoofd een donkere wolk; in zijne hand zijn trouwen wandelstok; in zijn oog een dreigenden blik, die niets zei,“ wordt belachelijke onzin, wanneer de punctuatie onjuist en slordig wordt verricht.

„Toen kwam Lord Palmerston binnen op zijn hoofd, een witten hoed aan zijne voeten, groote, maar zeer glimmend gepoetste laarzen op zijn gefronst voorhoofd, een donkere wolk in zijne hand, zijn trouwe wandelstok in zijn oog; een dreigende blik, die niets zei.“